

IZ SECIRNICE

Igor Malahovsky

OBDUKCIJA

neko okno z mlečno prevleko
in nekdo ki na pisalni stroj zapisuje tvoj
življenjepis
in neko jutro ki zate ni več jutro
in nikoli več koraki na cesti
samo voda teče pod tabo
takó čista in brez vsakega razumevanja
in deska na kateri ležijo tvoji možgani
brez glasu jih nož prereže v tanke rezine
in besede ki odmevajo po hladnih stenah
corpus callosum brez posebnosti
in luč ki gori pod stropom mirna
in tvoja lobanja ki odprta sameva
rebra počasi zazijajo ko iztezajoči se prsti
in zamolklo pokajo pod pritiskom klešč
kot bi se trgale korenine drevesa
in smrad iz tvoje notranjosti
skoro črna pljuča
penasta kri
in negibno srce na deski
štirje rezi in zazija ko odprta školjka
in nikoli več dež
tihe kaplje po listju in cestnem prahu
ura ki kaže deset
in dvoje rok tako preprosto iztegnjenih
in voda med prsti
pogleda ki se srečata
telefon zazvoni
besede v čudnem miru
sopara ki nalahno izhlapeva iz tvojega telesa
in tehtnica
in srce ki tehtta 500 gramov
krvava rokavica
kamnita miza
bele obleke
in v zraku vonj
ki še dolgo ostane v ustih — — —

KOZAREC

Lep in svetl je na mizi,
na vrhu ima steklen zamašek
in formalin je v njem
in steklena ploščica
in dve vrvici
in tvoje belo, belo telesce
veliko za človeško dlan —

In dvoje drobnih oči,
ki gledajo v sobo
in dvajset prstkov
velikih za petino navadne vžigalice.
Ročici imaš naslonjeni na lici,
kakor bi bil utrujen od dnevne luči.
Nisi je navajen,
videl je nisi nikoli,
le nekaj dni v letu te pokažejo,
drugače pa ždiš v svojem kozareu
v zaprti vitrini
in nihče te ne pozna takrat —

Danes si spet med nami
in roke so čisto blizu tebi
— samo steklo in formalin te ločita
od njih —
Nikoli te ni nihče pobožal ali stisnil
k sebi
pa si človek med živimi
samo,
za razliko od drugih,
nisi bil nikoli starejši
kot tri in pol mesece — — —